

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Zondag 11 Augustus 1907. No. 1545.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van het blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE; Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam. Inzendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f 1.80, voor België per jaar f 6.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. Advertenties: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elke regel meer f —.30. Aanvragen en vermelding van liefdegaven f —.12 per regel.

„Ook waren in Juda nog goede dingen.“

Ook waren in Juda nog goede dingen. 2 Kron. 12: 12b.

Steeds minder voelt wie met heel zijn hart en heel zijn ziel voor Jezus als zijn Koning heeft gekozen, zich in het leven der wereld thuis. De wereld gaat haar gang, en hij moet het pad van Christus loopen, en die twee wijken steeds verder van elkaar af.

En dit doet te pijnlijker aan, omdat het vroeger anders was. De wereld was vroeger wel niet beter dan nu, maar er lag op de wereld beslag. De godsvrucht had althans in het openbaar over de goddeloosheid getuigd. De wereld moest in het publieke leven zich voegen naar den eisch van Christus. Wel spande het ook toen, en spartelde ze steeds tegen, en dong ze af wat ze afdingen kon. Maar de Kerk van Christus had als staatskerk haar hooge eere; wet en plakkaat luidden onverbiddelijk streng; alle lastering tegen God en zijn heiligen Naam werd te keer gegaan; aan de Sabbathsvering werd de hand gehouden; en al werd, bij allerlei gemakkelijkenheden op onze markten en straten, ook toen veel door de vingers gezien, — al te stoute broeddrunkenheid en al te brutale satansdienst vond toch teugel en breidel. Steeds werd ook door de Overheid de naam des Heeren beleden; Gods heilig Woord gold ook haar als bekleed met het heiligste gezag. Men geloofde nog dat het aan Gods zegen al gelegen was. Men kende nog den dankdag, en schreef nog dagen uit van verootmoediging en gebed.

De hooge eisch van 't heilig Christenleven vond wel op verre na geen voldoening, maar gaf toch den toon aan; en het kind der wereld zette, achter de schermen, het leven naar zijn aard wel door, maar moest er zich toch in schikken en voegen, dat niet zijn geest, maar de geest der vromen den hoogen toon in 't land had.

En dat nu juist is thans andersom geworden. De geest der wereld geeft thans in het openbare leven den toon aan, en het kind van God moet schuilen in zijn tente.

Geestelijk verlies is dit stellig niet. Er is een kruis en er komt een kroon, maar in de Schrift verschuift Christus die kroon voor de zijnen altoos naar de toekomstende wereld, en legt ons hier het kruis voor de voeten, met den eisch dat we het willig zullen opnemen, en Hem onzen Oversten Leidsman zullen nadragen.

Reeds de psalmist zong het ons voor: „Ik sloeg eer ik werd verdrukt, den dwaalweg in, maar nu, geleerd, houd ik uw wet en wegen.“

Door veel lijden in te gaan in het Koninkrijk is de weg van Golgotha, en onze eigen sielervaring zet er het zegel op, dat de dagen van druk voor Gods kind tegelijk de dagen van het beste en het meeste gebed plegen te zijn.

Vergelijk men dan ook wat het Christen-volk in dezen lande in de 19de, met wat het in de 18de eeuw voor de zaak des Heeren heeft gedaan, dan valt er slechts te roemen in winste. Van de 16de eeuw, toen Jezus in zuiverheid te belijden een halszaak werd, spreken we niet. Die eeuw is de eer onze glorie en stond veel hooger. Maar daarna, toen het land stil was, en men teerde op zijn lauweren, wat heeft toen ons Christen-volk voor de zaak des Heeren geleverd en ten offer gebracht, dat ook maar van verre zou te vergelijken zijn met wat nu voor de zaak van Gods Koninkrijk wordt bestaan?

De vrome in eere, en de wereld aan zijn voeten, gaf maar al te vaak een geestelijke gevaarlijke positie. En omgekeerd, de wereld hoog, en wij haar voet op den nek voelend, schonk vaak wat de Schrift aldus uitdrukt, dat de persing der melk de boter voortbrengt.

En toch, al moet dit voetstoots, en al kan het dankbaar erkend, er is ook een schaduwzijde. Meer dan één zelf.

Wij, voor ons persoonlijk leven, staan bij verdrukking wel veiliger, maar aan den Naam des Heeren wordt de hulde onthouden, die hem toekomt. Nog pas, bij de eerste steenlegging voor het Vredespaleis, was het onzerzijds één en al de mensch. Alleen zang en muziek moest de weiding geven, maar liep op enkel bewondering voor de toonkunstenaars uit. En niet van voor de toonkunstenaars uit. En niet van onzen kant, maar door een Russisch staatsman is „de Goddelijke Zaligmaker“ bij dat werk des vredes tenminste nog herdacht en geëerd.

Dit nu deert den godvruchtigen en smart hem aan de ziele. Alle volken moeten den Heere loven, al 't aardrijk moet voor Hem knielen, en in het publieke leven van ons

eigen land is 't, alsof er geen Schepper van hemel en aarde bestaat. Hieruit volgt zeker niet, dat 't reeds alles in ongelooft wegzonk, maar o, zoo velen van hen, die dan nog half of heel gelooven, doen het in de stilte, en zwijgen van hun hemelschen Koning. En juist daarin schreeuwt een innerlijke tegenstrijdigheid. „Wij gelooven, daarom spreken wij“, heet 't in de Schrift, „we gelooven wel, maar we zwijgen“, is de uitlucht dezer kleingelooften.

Pijnlijke strijd en tegenstelling! Geef 't heilige den toon aan, dan zinkt 't geestelijk leven. Maar komt nu de wereld er bovenop, en drukt ons 't kruis, dan is er wel geestelijke verheffing voor de ziel, maar de Naam des Heeren ontvangt zijn hulde niet meer in het publieke leven.

Sterke beenen die de weelde kunnen dragen. Die weelde in het heilige van het openbare leven hebben we gekend, maar de knieën zijn slap geworden. Thans worden de knieën en enkelen weer vast, maar als volk blijft ons onvoldaanheid hinderen. Het Kruis van Christus gloort niet meer van de spitse.

Toch schijnt een onverwachte oplossing voor dezen pijnlijken strijd onder 's Heeren hoog bestel naderend.

Veel is ook in ons volksleven veranderd. Dit vooral, dat ons volk zelf thans in de publieke zaak meesprekt.

Dat deed 't vroeger niet Het volk had toen tot zetregel: „Wat de heeren wijzen, mogen wij prijzen!“ maar eigen invloed op 't landbestuur miste het. Zo lang het landbestuur voor Christus koos, heette 't land Christelijk, en toen datzelfde landbestuur later van Christus afiel, koos met het bestuur heel 't officieele land tegen onzen hemelschen Koning.

Maar thans wordt dit anders. Het volk in zijn verschillende standen en rangen spreekt thans mee. Er klimt uit den boezem van 't volk zelf een invloed naar oven, die den toon aangeeft. Hoe sterker nu de Christelijke actie in het volk zelf werkt, hoe meer de Christelijke toon ook in staten en raden doorbreekt. En als die toon, die uit den boezem van 't volk zelf opkomt, maar beslist, scherp en duidelijk voor den Christus kleet, dan gaat er allengs een invloed ook op 't landbestuur uit, die nogmaals, maar nu op veel zekerder grondslag en op heel andere wijs, den naam van Christus zal doen zegelpralen.

Ook dit is niet buiten Gods bestel. Der eeuwen les sprak het steeds welsprekender uit, dat een met hoog, uitwendig gezag opgelegd Christendom wel een schoonen schijn geeft, maar geen plant kan doen opschieten, die op vasten wortel stoeit. Het ware Christendom bloeide er niet onder op, maar leed er door. En kwam dan ten leste van buiten de anti-christelijke stoot, dan stortte het schijnbaar zoo prachtig gebouw met één slag neer, en bleek de geestelijke onmacht.

Thans zette God de Heere dit om. De schijn verbleekte, maar wat er in 't volk geestelijks zat, kon nu uitschieten en opbloeien. En een rijke bloeide op ook uit onze dorre aarde.

Maar nu moest 't dan ook uitkomen, wat er in het volk zelf nog aan geestelijke kracht school. Droef kwam dit in Frankrijk uit, waar nu ten tweeden male, bij overgrote meerderheid, het volk zelf voor den afval koos. Maar juist daarmee vergeleken, voegt het ons, met innigen dank in de ziel te roemen, dat ook van ons land gelden mag, wat de Schrift van Rehabeam's rijk getuigt: Ook waren er nog goede dingen in Juda.

Bang is ook ten onzen de worsteling geweest, eer de stem van ons Christen-volk kon doordringen. Maar eindelijk drong die stem dan toch door, en nu bleek het tot ieders verrassing, wat macht van Christelijke overtuiging er in ons goede volk nog stond. Veel week af, al te veel viel af, maar er bleek dan toch in Nederland nog meer dan „een overblijfsel“ te zijn; en al is 't ook hier niet alles goud wat er blinkt, er bleek dan toch door ons volksleven nog een machtige Christelijke ader te loopen. Een uitkomst, daarom te opmerkelijker, omdat, naarmate we wisten, de tegenstand te seller werd.

Ons volk is op de zeef geschud, het is in de smeltkroes beproefd, geen poging bleef onaangewend, om wat zich verlokken liet, te verliezen. En desniettemin was de uitkomst reeds meer dan eens, dat ons volk in zijn meerderheid voor Christus als zijn Koning kiest.

Hierin is de nadering van onze historie. Hierin bloeit het zaad op dat door een vorig geslacht is uitgestrooid. Hierin vertoont zich de zegen van ons Christelijk huislijk leven; hierin werkt de macht van de gestadige

lezing der Heilige Schrift; hierin is de triomf van ons Christelijk onderwijs; hierin gaat de geur op van de in goud en zilver gebrachte offeranden. Hierin ademt de wierook der gebeden; hierin rijst de vrucht der gezonde prediking; hierin vlamt en vuurt de ijver van het verenigingsleven onder onze arbeiders en jongelingen. Hierin glanst de uitkomst van een rijke philanthropie en van toewijding aan de zending.

Al deze beekens van het Christelijk leven, ze vloeien in deze omzetting van den volksgeest als in één breeden stroom uit. Zeg zelf dan, is 't dan overdreven, als we, ziende op dezen verrassenden keer, ook in ons land 't dankend roemen: Ook waren er nog vele goede dingen in ons Juda!

Uit de Pers.

Aan het vervolgartikel over „De roeping onzer Gereformeerde Kerken“ ontleenen we uit de *Friesche Kerkbode* het volgende:

Zou de Kerk geen roeping hebben tegenover de wereld in al hare nooden? Sommigen zijn ras gereed met een antwoord, en zouden de geeststuurde Kerk mobiel verklaren willen op elk terrein des levens. Nu zullen wij niet zeggen, dat de Kerk buiten het terrein van de verkondiging des Evangelies en de samenvergadering der geloovigen niet komen mag. Als er nood is, mag de Kerk alles doen wat nood is. Als niemand er de hand aan slaat, zou de Kerk zich geroepen kunnen achten, om te fungeren als Maatschappij tot redding van drenkelingen, een reddingsboot met toebehooren uit te rusten en mannen aan te wijzen, die in geval van nood met gevaar van hun leven de woeste golven opgingen. Dat zou nog niet eens zoo slecht staan. Menigen zou er veel voor gevoelen. En wie zou durven zeggen: dat moogt gij, o Kerk, niet doen? Eerst dan, als buiten het Kerkelijk instituut om, de zaak van de redding behoorlijk werd geregeld, zou de Kerk haar boot overbergen en hare mannen ontslaan onder den dank van de velen, die aan hare krachtige pogingen het leven te danken hadden.

Wij illustreeren opzettelijk even, omdat er zij, die, getroffen door de nooden der maatschappij, met een trillend hart en een aandoenlijk woord het uitroepen: is het niet de roeping der Kerk, zich te werpen midden in de sociaal zoo ontredde maatschappij, en niet alleen te getuigen maar ook te redden? Moet de Kerk dan immer de Priester en de Leviet en nooit de barmhertige Samaritaan zijn?

Zulke woorden zijn er op berekend, om in te slaan. Wij beweren niet, dat zij geuit worden om effect te maken. Maar 't is onwederprekelijk, dat zij toch een goed figuur slaan. Vooral wanneer als pendant wordt gemaakt een schilderij van wat de Kerk wel doet, komt de schildering van de Kerk als reddende Engel zoo bekoorlijk voor den dag.

Men spreekt dan: is het wel de roeping der Kerk, in vergadering en pers samen te knibbelen over de rechte manier van de instituering van Kerken, over den juiststen weg van de opleiding tot den Dienst des Woords en over zooveel zaken waar de maatschappij misdeelden niets aan hebben? Maar moet de Kerk die ellendigen onder wijl laten ontkomen?

Hoeevelen worden weggesleept door de verleidelijke voorstellingen van Staatspensioenering en Socialisme! Hoeevelen worden een prooi van drank- en speelsucht! Hoeevelen, jonge mannen en vrouwen, worden door onzedelijke, beter niet te noemen praktijken besmet en voor hun leven bedorven! Hoe wordt heel het lichaam onzer natie door giftige, velle parasieten van buiten, en erger nog door doodelijke krankheden van binnen aange-grepen! Mag de Kerk dat alles maar lijdelijk aanzien? Moet zij, ja in 't bijzonder zij, niet optreden als de helper in dien nood? Moet de Kerk niet de natie op haar beede armen nemen en uit het gevaar dragen naar rustiger ste?

Een sympathiek hart is spoedig gereed met het antwoord, en vindt in dat alles nu juist de roeping der Kerk voor dezen tijd.

Toch zij men te dezen aanzien nu niet overijld en overdreven. Iemand, die met heel zijn ziel al den tijd zit in den politieke strijd, politieke en staats-houdkundige vergaderingen bijwoont en daar met geestdrift werkt, vindt, als hij een enkele maal een kerkelijke vergadering bijwoont, dat de Kerk zoo geheel buiten het leven om werkt, dat het eigenlijk voor hem, druk meelevend mensch, een straf is, zoo'n Kerkeraadsvergadering of een Classicale Vergadering bij te wonen. 't Is een ver-schil als van dood en leven. Hij kiest het leven, en wil zich niet de sulte Kerk niet bemoeien. Des Zondags gaat hij naar de Kerk onder de Bediening des Woords, en vindt het daar wel anders dan op die vergaderingen, maar het rechte is het toch ook niet. Die Socialisten hebben het nog niet zoo mis, die na jaren op de Kerk gescholden te hebben, ook haar gaan exploiteren tot hun goddeloos be-doelen. De Kerk moet meer gaan staan; zoo willen velen maar zeggen; in het teken van het maatschappelijke.

Nu is er in de redeneering veel, dat tot ons hart spreekt. Er wordt veel gezegd over de Kerk, dat ook onze Gereformeerde Kerken zich mogen aantrekken, en waardoor zij mogen komen tot verootmoediging. Metterdaad, er is gezondigd, en er wordt nog door haar gezondigd. Alleen, men onderscheide wel, en geve zich eens rekenschap van wat God de Heere aan Zijne Kerk gegeven heeft als roeping, als ambt, waarop heel de Kerk door den Heere is ingericht. En dan vindt men daar eene beperking. Het Woord brengen, de blijde boodschap voortdragen, het Evangelie verkondigen allen creaturen: ziedaar de roeping, het levensdoel der Kerk. Daar toe ontving zij het ambt van de Bediening des Woords en der Sacramenten. Daarmede houden verband de ambten der Opziensers en Armverzorgers. Haren God heeft zij te verheerlijken door het licht des Woords rond te dragen door deze duistere wereld. Aan die taak heeft zij genoeg.

Met dat Woord heeft zij een positie tegenover de wereld, maar in al het andere leven de leden der Kerk met alle menschen samen. Aan de Avondmaalstaf zitten alleen de leden der Kerk, maar de Kerk heeft geen aparte markt, geen aparte werkplaats, geen apart kantoor, geen aparte beurs, geen aparten handel, geen aparte nijverheid, geen aparte wetenschap, geen aparte kunst. Goed verstaan, kan men zeggen, dat de Kerk met de wereld éénzelfde natuurlijk leven leeft, éénzelfde geschiedenis doormaakt. Kerk en wereld zitten in elkander, zij zijn geen twee luchtdicht van elkander afgesloten sferen. In menig opzicht zijn zij één.

Nu is dit de roeping der geïnstitueerde Kerk: het licht des Woords te laten schijnen op het groote terrein des levens. De Kerk heeft het Woord, anders niet. Dat Woord bevat wat God wil. Niemand zal tevergeefs zoeken in de H. Schrift, als hij hem te doen is om te kennen den goeden en welbehagenden wil des Heeren. Met het Woord heeft de Kerk ons volk te zegenen; met eene bediening des Woords die past bij dezen tijd, die waarlijk licht geeft over de quæsties van onzen tijd, die moed geeft in den moeilijken maatschappijlijken strijd in onzen dagen. We treden op met de hooge pretentie, dat wij de waarheid hebben, en dat wij op alle terreinen des levens de waarheid hebben in het Woord Gods. Dat hebben wij te toonen. Die waarheid worde nigelast. Niet onder de korenmaat, op den kandelaar worde het Woord gezet, opdat het zijn schijnsel werpe over de publieke straat.

Dit is de roeping der Kerk; het Woord rōo te bedienen, dat de Zondag heel de week bestrijkt; — in het huisbezoek zoo te werken dat het leven aangevat, niet in den engen zin van het stille leven in de binnenkamer des gemoeds, maar het leven dat de vader en de moeder en de kinderen in huis, op straat, op 't werk, in dienst leven met al de daaraan verbonden besommeringen. Zoowel de Bedieners des Woords als de Opziensers moeten rekenen met den tegenwoordigen tijd. Zoowel als op den duur een prediking over vergeving van zonden, bekeering en heiligmaking, zoals die vōr 50 jaar goed was, nu nog voldoen kan, evenmin kan het huisbezoek ingericht blijven zoals onze ouders het bij onze grootvaders hebben bijgewoond. Alles moet vernieuwd worden naar de wereld.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

der Kerk met alle menschen samen. Aan de Avondmaalstaf zitten alleen de leden der Kerk, maar de Kerk heeft geen aparte markt, geen aparte werkplaats, geen apart kantoor, geen aparte beurs, geen aparten handel, geen aparte nijverheid, geen aparte wetenschap, geen aparte kunst. Goed verstaan, kan men zeggen, dat de Kerk met de wereld éénzelfde natuurlijk leven leeft, éénzelfde geschiedenis doormaakt. Kerk en wereld zitten in elkander, zij zijn geen twee luchtdicht van elkander afgesloten sferen. In menig opzicht zijn zij één.

Nu is dit de roeping der geïnstitueerde Kerk: het licht des Woords te laten schijnen op het groote terrein des levens. De Kerk heeft het Woord, anders niet. Dat Woord bevat wat God wil. Niemand zal tevergeefs zoeken in de H. Schrift, als hij hem te doen is om te kennen den goeden en welbehagenden wil des Heeren. Met het Woord heeft de Kerk ons volk te zegenen; met eene bediening des Woords die past bij dezen tijd, die waarlijk licht geeft over de quæsties van onzen tijd, die moed geeft in den moeilijken maatschappijlijken strijd in onzen dagen. We treden op met de hooge pretentie, dat wij de waarheid hebben, en dat wij op alle terreinen des levens de waarheid hebben in het Woord Gods. Dat hebben wij te toonen. Die waarheid worde nigelast. Niet onder de korenmaat, op den kandelaar worde het Woord gezet, opdat het zijn schijnsel werpe over de publieke straat.

Dit is de roeping der Kerk; het Woord rōo te bedienen, dat de Zondag heel de week bestrijkt; — in het huisbezoek zoo te werken dat het leven aangevat, niet in den engen zin van het stille leven in de binnenkamer des gemoeds, maar het leven dat de vader en de moeder en de kinderen in huis, op straat, op 't werk, in dienst leven met al de daaraan verbonden besommeringen. Zoowel de Bedieners des Woords als de Opziensers moeten rekenen met den tegenwoordigen tijd. Zoowel als op den duur een prediking over vergeving van zonden, bekeering en heiligmaking, zoals die vōr 50 jaar goed was, nu nog voldoen kan, evenmin kan het huisbezoek ingericht blijven zoals onze ouders het bij onze grootvaders hebben bijgewoond. Alles moet vernieuwd worden naar de wereld.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

Naar de wereld. Onze lezers zullen begrijpen, dat wij daarmee niet bedoelen een boos, God-vijandige, wereldschijnende verandering; maar eene die in overeenstemming is met de gedaante der wereld in onzen tijd.

niet te groot aantal contribuanten nog afnemende is in de laatste jaren, acht het Curatorium het ook hoogst gewenscht, dat de raden van die Kerken, die nog in het geheel geen Contribuanten voor de School hebben, in overleg met den Classicaal Correspondent, omzien naar een Plaatslijken Correspondent tot verkrijging van contributie; en dat in de aanvankelijk contribuerende Kerken de bijdragen meerder worden.

Zal zonder twijfel, wanneer aan deze ernstige opwekking wordt voldaan, de jaarlijkse achteruitgang van de Financiën der School zoo niet gestuit, dan toch belangrijk minder worden, — dit neemt niet weg, dat naar het wel overwogen oordeel van Curatoren, tot herstel van het financieel evenwicht, het zeer noodig is, aan de Kerken het dringend verzoek te richten, wat het Curatorium bij dezen krachtens zijn besluit doet:

in den loop van dit jaar, liefst zoo spoedig mogelijk, een extra-collecte te houden tot dekking van het in de laatste jaren ontstane, belangrijke tekort.

Moge en deze ernstige opwekking, en dit dringend verzoek zulk een weerklank vinden bij de Kerken, die toch voor de School als de Eigen Inrichting hebben zorg te dragen, dat de Theologische School verder onbezorgd moge arbeiden aan den bloei der Kerken en de uitbreiding van Gods Koninkrijk.

Met de bede, dat de Heere geve ruime herten en milde handen, na broedergeest, Het College van Curatoren der Theologische school. Het Moderamen: J. HESSELS, Praeses, Zwolle. T. NOORDWIJER, Assessor, Meppel. A. M. DONNER, Scriba, Amersfoort. A. DE GEUS, Adj.-Scriba, De Lemmer.

July 1907. P. S. Bij inzending der gevraagde Collectie, gelieve men uitdrukkelijk te vermelden: „Extra-Collecte“.

Buitenland

Duitschland. Kerkelijke toestand in Beieren. Hoe ernstig de toestand [op kerkelijk gebied in Beieren is, blijkt wel uit eene „uitnodiging“ die in het *Korrespondenzblatt für die evangelisch-lutherischen Geistlichen in Bayern*, no. 29, brengt. Men wil eene vergadering houden om tot helderheid te komen over de vraag, hoe men staan moet tegenover de heilsfeiten en tot hunne ontkenning of hunne verwerping wanneer men een kerkelijk ambt bekleedt. Deze vergadering zal dan den 4den September te Aachen gehouden worden. De mannen die deze uitnodiging onderteekenden, zijn predikanten die voor „geloofige“ gehouden willen worden. Maar men kan uit de oproeping reeds bemerken, hoe men er voor alles op uit is om den vrede te bewaren, terwijl Gods Woords ons gebiedt: Hebt de waarheid en den vrede lief. Op de bedoelde vergadering zal dan gehandeld worden over de vraag: „welke plichten rusten op ons bij den tegenwoordigen toestand der Evangelische landskerk?“ Voorts zal men spreken over: „de noodzakelijkheid van persoonlijk ironek (vrede-lievendheid) bij den tegenwoordigen kerkelijken strijd“. Het derde punt dat ingeleid zal worden is: „de nood van onze candidaten“.

Als men echter den toestand in Beieren kent, koestert men de overtuiging, dat er toch een breuk in de Beijersche landskerk komen zal. Onder de voorboden van de scheur die getrokken zal worden, kan men het program rekenen der jaarvergadering van de „Allgemeine Protestantische Zendingenvereeniging“. Deze vereeniging neemt zulk een standpunt in, dat de Duitse Zendingenconferentie waartoe alle Duitse Evangelische Zendingenootschappen behooren, gevreesd heeft, die vereeniging niet als lid heeft willen aanvaarden. Welke richting deze zendingenvereeniging uitgaat, blijkt uit de namen der onderteekenaars, waaronder men die van Harneck, Pilsdier, Bassermann, Chop-puzeau, Dorries vindt.

Zwitserland. De strijd in Genève om tot scheiding van Kerk en Staat te komen. De Groote Raad van Genève is onder den invloed van de gebeurtenissen in Frankrijk er toe gekomen om den band die staat en kerk vereenigt, door te snijden, en het volk van Genève heeft door meerderheid van stemmen daaraan zijn zegel gehecht. Men had dit anders verwacht; de Groote Raad nam met zekere lichtvaardigheid het besluit om de Staatskerk prijs te geven, velen hoopten, dat het Geneefse volk zich wel er voor zou wachten om een toestand, die sinds eeuwen bestond, te laten eindigen.

Deze verwachting steunde op het feit, dat in het canton Neuchâtel in den laatste winter de groote meerderheid der bevolking zich tegen de scheiding had uitgesproken. Maar men nam daarbij niet in aanmerking, dat in Neuchâtel de scheiding voorgestaan werd door de socialisten en door de mannen van de Vrije Kerk. Ook nam men niet in aanmerking, dat Neuchâtel overwegend Protestantisch is, terwijl Genève's bevolking door dat vele Franschen er zich vestigden, voor het meerendeel uit Roomschegezinden bestaat. In Neuchâtel beschouwde men de poging om tot scheiding van kerk en staat te komen, als een aanval op de landskerk, en op de regerende radicale partij. Deze partij

De Groote Raad van Genève is onder den invloed van de gebeurtenissen in Frankrijk er toe gekomen om den band die staat en kerk vereenigt, door te snijden, en het volk van Genève heeft door meerderheid van stemmen daaraan zijn zegel gehecht. Men had dit anders verwacht; de Groote Raad nam met zekere lichtvaardigheid het besluit om de Staatskerk prijs te geven, velen hoopten, dat het Geneefse volk zich wel er voor zou wachten om een toestand, die sinds eeuwen bestond, te laten eindigen.

Deze verwachting steunde op het feit, dat in het canton Neuchâtel in den laatste winter de groote meerderheid der bevolking zich tegen de scheiding had uitgesproken. Maar men nam daarbij niet in aanmerking, dat in Neuchâtel de scheiding voorgestaan werd door de socialisten en door de mannen van de Vrije Kerk. Ook nam men niet in aanmerking, dat Neuchâtel overwegend Protestantisch is, terwijl Genève's bevolking door dat vele Franschen er zich vestigden, voor het meerendeel uit Roomschegezinden bestaat. In Neuchâtel beschouwde men de poging om tot scheiding van kerk en staat te komen, als een aanval op de landskerk, en op de regerende radicale partij. Deze partij

De Groote Raad van Genève is onder den invloed van de gebeurtenissen in Frankrijk er toe gekomen om den band die staat en kerk vereenigt, door te snijden, en het volk van Genève heeft door meerderheid van stemmen daaraan zijn zegel gehecht. Men had dit anders verwacht; de Groote Raad nam met zekere lichtvaardigheid het besluit om de Staatskerk prijs te geven, velen hoopten, dat het Geneefse volk zich wel er voor zou wachten om een toestand, die sinds eeuwen bestond, te laten eindigen.

Deze verwachting steunde op het feit, dat in het canton Neuchâtel in den laatste winter de groote meerderheid der bevolking zich tegen de scheiding had uitgesproken. Maar men nam daarbij niet in aanmerking, dat in Neuchâtel de scheiding voorgestaan werd door de socialisten en door de mannen van de Vrije Kerk. Ook nam men niet in aanmerking, dat Neuchâtel overwegend Protestantisch is, terwijl Genève's bevolking door dat vele Franschen er zich vestigden, voor het meerendeel uit Roomschegezinden bestaat. In Neuchâtel beschouwde men de poging om tot scheiding van kerk en staat te komen, als een aanval op de landskerk, en op de regerende radicale partij. Deze partij

De Groote Raad van Genève is onder den invloed van de gebeurtenissen in Frankrijk er toe gekomen om den band die staat en kerk vereenigt, door te snijden, en het volk van Genève heeft door meerderheid van stemmen daaraan zijn zegel gehecht. Men had dit anders verwacht; de Groote Raad nam met zekere lichtvaardigheid het besluit om de Staatskerk prijs te geven, velen hoopten, dat het Geneefse volk zich wel er voor zou wachten om een toestand, die sinds eeuwen bestond, te laten eindigen.

Deze verwachting steunde op het feit, dat in het canton Neuchâtel in den laatste winter de groote meerderheid der bevolking zich tegen de scheiding had uitgesproken. Maar men nam daarbij niet in aanmerking, dat in Neuchâtel de scheiding voorgestaan werd door de socialisten en door de mannen van de Vrije Kerk. Ook nam men niet in aanmerking, dat Neuchâtel overwegend Protestantisch is, terwijl Genève's bevolking door dat vele Franschen er zich vestigden, voor het meerendeel uit Roomschegezinden bestaat. In Neuchâtel beschouwde men de poging om tot scheiding van kerk en staat te komen, als een aanval op de landskerk, en op de regerende radicale partij. Deze partij